

Wrocław, 22 czerwca 2021 r.

Dr hab. Marek Kuźniak, prof. UWr
Instytut Filologii Angielskiej
Wydział Filologiczny
Uniwersytet Wrocławski

Recenzja

w postępowaniu habilitacyjnym dra Martina Hinton na podstawie art. 221 ust 8. Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Informacja ogólna o dorobku naukowym Habilitanta

Dr Martin Hinton jest adiunktem na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Łódzkiego. Doktorat uzyskał w 2013 roku. Dr Hinton jest również zatrudniony na stanowisku wykładowcy na Wydziale Psychologii i Kognitywistyki Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Wcześniej dr Hinton pracował na stanowisku nauczyciela języka angielskiego w Nauczycielskim Kolegium Języków Obcych w Sieradzu (1997–2016), jak również na stanowisku wykładowcy w Społecznej Wyższej Szkole Przedsiębiorczości i Zarządzania w Łodzi (2009–2012).

Habilitant posiada solidny dorobek naukowy, biorąc pod uwagę okres pracy w uczelni; wykazuje również zadowalające osiągnięcia na płaszczyźnie dydaktyczno-organizacyjnej, o czym będzie jeszcze mowa poniżej. W 2019 r. Habilitant otrzymał grant w ramach projektu „COST action APPLY European Network for Argumentation and Public Policy” na pobyt naukowy typu STSM w Amsterdamie, gdzie wraz z dr Jeanem Wagemansem opracował podwaliny narzędzia CAPNA, czyli „Comprehensive Assessment Procedure for Natural Argumentation”, który stanowi najważniejszą część głównego osiągnięcia p.t. *Evaluating the Language of Argumentation*, o której będzie jeszcze mowa poniżej.

1. Ocena osiągnięć naukowo-badawczych Habilitanta

A. Ilościowa ocena osiągnięć naukowo-badawczych Habilitantki

Poza przedstawionym do oceny w postępowaniu habilitacyjnym wspomnianym już wyżej osiągnięciem naukowym zatytułowanym *Evaluating the Language of Argument* (zwanym dalej „Dziełem”) dr Hinton posiada w swoim dorobku dziesięć rozdziałów w tomach zbiorowych (po doktoracie) oraz cztery publikacje tego typu przed uzyskaniem stopnia doktora.

Po uzyskaniu stopnia doktora Habilitant opublikował siedemnaście artykułów w czasopiśmie, z których trzy zostały napisane we współautorstwie. Dr Hinton może również pochwalić się pracą redakcyjną przy dwóch tomach wydanych nakładem Petera Langa oraz Cambridge Scholars Publishing. Dorobek pod względem ilościowym należy ocenić jako wystarczający z punktu widzenia wymogów niniejszego postępowania .

Publikacje

Przedstawione do oceny publikacje cechuje wysoka wartość poznawcza oraz poprawność językowa, co nie jest niestety oczywistym atrybutem w dorobku osób starających się o stopień doktora habilitowanego. W publikacjach dra Hinton widać jasno zarysowany podział na okres do 2015 roku, w którym to gros działalności badawczej poświęcone było zagadnieniom z zakresu glottodydaktyki oraz po 2015 roku, w którym Habilitant zajął się problematyką opisu oraz oceny argumentacji. Dr Hinton wszedł tym samym na ścieżkę interdyscyplinarną łączącą dziedzinę filozofii (uzyskał tytuł magistra w tej dziedzinie w 1997 na Uniwersytecie St. Andrews), lingwistyki oraz psychologii. To właśnie w tym drugim okresie Habilitant opublikował prace w czasopiśmie o światowym obiegu, że wspomnę tylko najświeższy artykuł jego autorstwa pt. *Corpus Linguistics Methods in the Study of (Meta)Argumentation*, wydany w znanym czasopiśmie *Argumentation* (200 pkt) oraz następujące publikacje: *Why the Fence Is the Seat of Reason When Experts Disagree. Social Epistemology* 33 (2), 160- 171. 2019 (100 pkt.), *The Platform Fallacy—A Dickensian Contribution to Informal Logic. Philosophy & Literature* 44(2), 449-460. 2020 (100 pkt.), *Slippery Slopes and Other Consequences. Logic and Logical Philosophy* 27 (4), 453-470. 2018 (100 pkt.). *On Arguments from Ignorance. Informal Logic* 38 (2), 184-212. 2018. (70 pkt.), czy też *Mizrahi and Seidel: Experts in Confusion. Informal Logic* 35 (4), 539-554. 2014 (70 pkt).

Ciekawym, choć, jak rozumiem, już niekontynuowanym obszarem badań jest kwestia powiązania zdolności językowych z czynnikami afektywno-kognitywnymi, a więc problematyką, którą Habilitant podejmował do 2015 roku. Chciałbym w tym momencie zwrócić szczególną uwagę na bardzo interesujący artykuł, traktujący na temat wpływu

osobowości na naukę wymowy języka obcego z 2014 r. pt. *The Bold and the Beautiful: How Aspects of Personality Affect Foreign Language Pronunciation*. *Research in Language* 12 (3), 217–232. Wypada żałować przy tym, że rozprawa napisana pod kierunkiem prof. Barbary Lewandowskiej-Tomaszczyk na temat identyfikacji oraz testowania wpływu czynników kognitywnych oraz afektywnych na zdolności do nabywania języka angielskiego wśród polskich studentów nie została opublikowana. Tak czy inaczej, reasumując tę część, można stwierdzić, że postawione w publikacjach tezy są klarowne, metodologia oraz język opisu są również przejrzyste.

Referaty na międzynarodowych i krajowych konferencjach naukowych

Dr Hinton brał czynny udział w trzydziestu trzech konferencjach naukowych, w tym w dwudziestu ośmiu po uzyskaniu stopnia doktora. Konferencje mają zarówno charakter lokalny (krajowy) jak i zagraniczny. Na uwagę zasługuje wygłoszenie przez dra Hintona wykładów plenarnych – niedawny, bo wygłoszony w 2020 r. pt. *Order out of Chaos: A Systematic Approach to the Evaluation of Natural Language Argumentation* podczas warsztatów COGNITAR (*International Workshop on Computational Argumentation and Cognition*), jak również wystąpienie z 2014 r. pt. *The individualisation of language teaching in the modern classroom* wygłoszone podczas konferencji *Języki Obce i Kultura: Nowe konteksty edukacyjne* na Uniwersytecie Jana Kochanowskiego w Piotrkowie Trybunalskim. Dziewiętnaście wystąpień związanych jest pośrednio lub bezpośrednio z tematyką Dzieła, w więc problematyką ontologii argumentu, struktury argumentacji, nieformalnej semantyki logicznej, struktury błędów rozumowania oraz powiązań między językiem a argumentacją.

B. Opisowa ocena osiągnięć naukowych Habilitantki

Habilitant, jako Dzieło, które ma spełniać wymóg wynikający z odpowiednich przepisów prawa, przedłożył monografię zatytułowaną *Evaluating the Language of Argument*, która stanowi syntezę podjętej po 2015 r. działalności badawczej w zakresie badań nad procesem oraz strukturą argumentacji w języku naturalnym.

Praca liczy łącznie 234 strony i podzielona jest zasadniczo na cztery, proporcjonalne co do objętości, części, z których pierwsza stanowi ogólne rozważania na temat relacji pomiędzy myślą a językiem w kontekście teorii znaczenia. Część ta zawiera również uwagi dotyczące

umiejscowienia dyskusji na temat argumentacji w relacji do języka. Podobnie jak pozostałe części, część ta nie wyczerpuje rzecz jasna tematyki. Każda publikacja ukazuje przecież określoną perspektywę badawczą, przez której pryzmat dokonuje się próby obiektywizacji przedmiotu badań. Tak jest i tym razem. Tym niemniej wspomniana część pierwsza Dzieła (rozdziały 1-3), która, jak już nadmieniałem wyżej, stanowi raczej syntezę dotychczasowych publikacji oraz wystąpień konferencyjnych, aniżeli przedstawienie nowych treści, zaskakuje brakiem odwołania do klasycznego trójkąta semiotycznego Ogdena oraz Richardsa, a przecież tytuł drugiego rozdziału tj. „The Meaning of Meaning” wprost nawiązuje do klasycznej już pozycji z 1923 r. Co więcej, z punktu widzenia merytorycznego uzupełnienie dyskusji o konsekwencję płynące z postulowanych w trójkącie semiotycznym relacji pomiędzy formą, znaczeniem oraz referencją wydają się bardzo istotne dla zrozumienia, jak funkcjonuje język w stosunku do świata, oraz jak świat funkcjonuje w relacji do myśli i języka jako szczególnej płaszczyzny wyrażania pojęć. Odwołania do „wczesnego” oraz „późnego” Wittgensteina, św. Augustyna, Kartezjusza, Kaplana, Davidsona, Kienpointnera, Grice’a, Anscombe’a, czy Ducrota, są przedmiotowo istotne, ale niestety stanowią wyjątek od reguły, która w tej sekcji ogranicza czytelnika do pobieżnego przedstawienia problematyki oraz niezwykle oszczędnego referowania obszernej skądinąd literatury krytycznej. W kolejnych wydaniach książki sugerowałbym znaczące rozwinięcie tej części, wszak pozycję wyjściową dla całego badania stanowi lingwistyka z jej dziedzictwem wielonurtowości w zakresie przyjętych paradygmatów badawczych.

Część druga (rozdziały 4-6) przybliży czytelnikowi kwestie związane z definicją argumentu oraz argumentacji jako szczególnemu procesowi rozumowania wyrażonemu za pomocą znaków językowych. Część ta jest na ogół niekontrowersyjna i zawiera klarowną wykładnię stanowiska Habilitanta ujęcia argumentu jako takiego, jego struktury oraz typologii sposobów argumentowania. W rozdziale czwartym, gdzie mowa o kryteriach definicyjnych argumentu oraz podziale rozumowania argumentacyjnego na dedukcyjne, indukcyjne, czy abdukcyjne (str. 54), brakuje mi odniesień do sławetnej krytyki rozumowania indukcyjnego przez Davida Hume’a jako mało wiarygodnego źródła, na których możemy oprzeć nasze sądy. Kolejny, piąty rozdział uważam za kompletny pod kątem merytorycznym. Z kolei w rozdziale szóstym, gdzie mowa jest o tzw. pragmadialektycznych fundamentach, na których osadzona jest późniejsza dyskusja na temat argumentacji w języku, razi nadmierną selektywnością w zakresie referowania literatury przedmiotu. Co prawda dosyć obszernie przedyskutowane zostają założenia pragmadialektycznej teorii argumentacji sformułowanej przez Frans H. van

Eemeren i Roba Grootendorsta w 1992 r. w książce pt. *Argumentation, Communication, and Fallacies: A Pragma-Dialectical Perspective*, to bardzo brakuje np. odniesienia do monumentalnej pracy J. L. Austina wydanej w 1962 r. pt. *How to do Things with Words*, która to publikacja stanowiła przecież podwaliny pod dyskusję na temat aktów mowy, a którą cytowany w Dziele J. Searle oraz pozostali pragmatycy, w tym wspomniani holenderscy badacze, z takim powodzeniem rozwinęli. W części tej brakuje też omówienia relacji pomiędzy semantyką a pragmatyką oraz towarzyszących tej relacji napięć w językoznawstwie. Sądzę, że dodanie takiej sekcji byłoby bardzo wskazane w kontekście dyskusji nad znaczeniem w języku naturalnym, jego niedookreślonością (indeterminacy) oraz mglistością (vagueness), a więc problematyki podjętej przez lingwistykę kognitywną, której spuściznę Habilitant praktycznie pominął w Dziele (patrz zignorowanie choćby dorobku Eleanor Rosch i całej dyskusji wokół kategoryzacji w języku).

Część trzecią pracy (rozdziały 7-9) uważam za najlepszą w Dziele. Widać w nich przygotowanie merytoryczne (filozoficzne wykształcenie) Habilitanta oraz sprawność w referowaniu najważniejszych punktów dyskusji w zakresie teorii, oraz klasyfikacji błędów w rozumowaniu (tzw. fallacies) opartym na argumentacji. W pewnym momencie w Autoreferacie Autor stwierdza, że „nawet na najwyższym szczeblu debaty, błędy językowe i argumentacyjne są bardzo prawdopodobne i mogą mieć poważne konsekwencje, czyniąc opracowanie skutecznego narzędzia oceny argumentów filozoficznych pożądanym celem” (str. 5). Pojawia się jednak pytanie, czy takie narzędzie jest możliwe do stworzenia. Jeśli tak, to na podstawie jakiego paradygmatu? A jeśli na podstawie określonego paradygmatu, to jak? Czy stworzenie ewentualnego uniwersalistycznego (ponadparadygmatycznego) narzędzia byłoby produktywne? Stawiam te pytania jako otwarte do ewentualnej dyskusji.

Część czwarta – ostatnia – pracy (rozdziały 10-12) zawiera kluczowe zagadnienia z perspektywy Dzieła. Rozdział dziesiąty stanowi wprowadzenie do zaproponowanemu w rozdziale jedenastym zestawowi parametrów oceny argumentacji, natomiast rozdział jedenasty opisuje narzędzie zwane CAPNA (The Comprehensive Assessment Procedure for Natural Argumentation, Rys. 11.1, str. 169), czyli kompleksową procedurę oceny argumentacji naturalnej. Narzędzie to nie jest w pełni autorskim rozwiązaniem. Habilitant korzysta z procedury identyfikacji typu argumentu oraz tzw. Układu Okresowego Argumentów (Periodic Table of Arguments) opracowanych przez wspomnianego już wyżej Jeana Wagemansa. Najważniejszą część CAPNA stanowi moduł IAS (Informal Argument Semantics), który składa się z pięciu kategorii analizy: jasności (clarity), konsekwencji (consistency), spójności

(coherence), kompletności (completeness) i konceptualizacji (conceptualisation). O ile trzy pierwsze kategorie są w miarę czytelne, to już ocena kompletności oraz konceptualizacji argumentu pozwala na wysoce arbitralne spojrzenie osoby dokonującej oceny języka argumentu. Dzieje się tak, ponieważ na poziomie definicyjnym kategorie te zawierają terminy, które same w sobie są mgliste (patrz str. 180). Mając na uwadze, że ambicją Autora jest stworzenie skutecznego narzędzia oceny jakości argumentu przez pryzmat jego językowego przedstawienia, to wydaje się, że przedstawione kategorie winny być dużo bardziej precyzyjnie ujęte, aby zapewnić maksymalną operatywność narzędzia. Habilitant przy tym stawia duże wymagania kompetencyjne osobie obsługującej CAPNA zarówno od strony językowej, co oczywiście zrozumiałe, jak również z perspektywy szerszej rozumianej kompetencji komunikacyjnej.

Centralny wydaje się moduł interpretacyjny CAPNA. Samo narzędzie nazwane zostaje kompleksowym, ale czy naprawdę nim jest? Analiza pięciu przypadków przedstawionych w ostatnim, dwunastym rozdziale, każe powątpiewać w sukces przedsięwzięcia na tym etapie. CAPNA jawi się jako narzędzie zbudowane na teorii nie do końca jasno określonej, szczególnie z perspektywy lingwistycznej. Wiemy, że Autor opiera się na ogólnie pojętej pragmatyce, czy szerszej funkcjonalnym ujęciu języka, ale przecież i ten nurt ma wiele odcieni, często niekompatybilnych wobec siebie (patrz: pragmatyka powstała na gruncie tzw. brytyjskiej szkoły analitycznej, sformalizowana pragmatyka oparta na Teorii Relewancji D. Sperbera i D. Wilson, czy pragmatyka holistyczna lepiej znana jako semantyka kognitywna, wyrosła na gruncie sprzeciwu wobec semantyki generatywnej opartej o spuściznę N. Chomskiego). Jest oczywiście jeszcze teoria dyskursu T. van Dijką rozwinięta na tle lingwistyki tekstu (patrz: świetne opracowanie R. de Beaugrande oraz W. U. Dresslera, z 1981 r. pt. *Introduction to text linguistics*). Jeśli przeanalizujemy dorobek lingwistyki tekstu z wypracowanymi już od dawna pojęciami takimi jak kontekst sytuacyjny oraz jego składowe (ang. field, tenor, mode of discourse), czy takimi pojęciami jak kohezja oraz koherencja, to zaproponowane narzędzie CAPNA należy traktować raczej na tym etapie jako propozycję wstępną niż kompletną.

W rozdziale dwunastym narzędzie CAPNA zostało zastosowane do badania pięciu tekstów o charakterze społeczno-politycznym. Analiza jako taka jest w miarę przejrzysta. Habilitant stosuje procedury opisane w rozdziale jedenastym, co oznacza, że analiza stosunkowo krótkiego fragmentu tekstu autentycznego na wejściu powoduje niewspółmierny objętościowo komentarz na wyjściu. Co gorsze, narzędzie to pozwala na niczym nieograniczone poprawianie jakości prezentowanego argumentu. Weźmy przykład z kazusem

odmowy prawa do aborcji zaprezentowanym przez Habilitanta jako pierwszy. Tak naprawdę trudno nie zgodzić się z obserwacjami Autora, ale też trudno sobie wyobrazić, jak powinien wyglądać ostateczny kształt argumentu? I kto ma o tym decydować? Na podstawie jakich mierzalnych kryteriów? Dodatkowo pojawia się problemu moralności w naszych poczynaniach komunikacyjnych, a co za tym idzie, porządku aksjologicznego, któremu hołdujemy w procesie argumentowania, nie wspominając już o zagadnieniu emocji jako czynnika perswazji. O tym ostatnim aspekcie i trudnościach związanych z opisem języka emotywnego na szczęście Habilitant wspomina (patrz np. str. 200).

O moralności w interesującym nas kontekście pisał Mark Johnson w świetnej publikacji pt. *Moral Imagination* z 1993 r., opisującej zagadnienia etyki w kontekście nauk kognitywnych. Warto na przyszłość też zajrzeć do publikacji tegoż Johnsona z 2018 r. pt. *The Aesthetics of Meaning and Thought: The Bodily Roots of Philosophy, Science, Morality, and Art*, stanowiącej pewną syntezę w zakresie dyskusji nad zagadnieniem etyki jako podstawy działania na różnych płaszczyznach społecznego funkcjonowania. Sądzę, że po lekturze wyżej wymienionych tekstów Habilitant będzie dysponował szerszym spojrzeniem na ocenę jakości argumentu oraz implikacji wynikających z przyjęcia takiej, a nie innej postawy analityka. Słusznie bowiem dr Hinton zauważa, że „assessment” należy oddzielić od „evaluation”, gdzie to drugie pojęcie w sposób konieczny zawiera element subiektywnego oglądu (str. 167). Ostatecznie zatem ocena argumentu w ramach przytoczonego sporu o prawo do aborcji rozstrzyga się w realnej komunikacji nie tyle na płaszczyźnie nieformalnej logiki semantycznej, ale na wyższym poziomie, tj. porządku aksjologicznego. Inaczej mówiąc, to wartości, jakie posiadamy, decydują, czy argument uznajemy za ważny, tj. mający realny wpływ na postawę lub zachowanie użytkownika języka wobec świata.

Myśląc o aksjologii, nie sposób wspomnieć o semantyce aksjologicznej rozwijanej na gruncie polskim przez Tomasza P. Krzeszowskiego z jego klasyczną pozycją z 1997 r. pt. *Angels and Devils. Elements of Axiology in Semantics*. Sądzę, że zaproponowane przez dra Hinton narzędzie CAPNA mogłoby zostać wzbogacone o element aksjologiczny na dalszych etapach badań. Warto też przemyśleć etap wdrożenia CAPNA, co jest naturalnym punktem po przeprowadzeniu badań aplikatywnych. Przychodzi mi do głowy potencjalne wykorzystanie rzeczonyj procedury jako składnika interfejsu dostępnego dla recenzenta w procesie oceny tekstu naukowego. Dr Hinton w swoim Dziele nie różnicował specjalnie tekstów pod względem gatunkowym, a takie genologiczne zróżnicowanie studiów przypadku mogłyby

odpowiedzieć nam na pytanie, jak argumenty osadzone w różnych typach tekstów o różnej funkcjonalności dadzą się sprawdzić co do ich jakości z wykorzystaniem mechanizmu CAPNA. Ogólnie rzecz biorąc, uważam, że przedstawiona analiza w rozdziale dwunastym, pomimo wątpliwości podniesionych wyżej, jest ogólnie trafna. Natomiast narzędzie CAPNA w postaci w jakiej zostało zaproponowane w Dziele, będzie musiało przejść jeszcze długą drogę w kierunku optymalizacji swojej funkcjonalności. Pewną nadzieję daje opracowywanie modelu IAS jako składnika CAPNA we współpracy z Jeanem Wagemansem w kierunku zbudowania pseudo-algorytmu, który mógłby stanowić serce systemu tworzenia i oceny argumentów z wykorzystaniem instrumentarium w zakresie sztucznej inteligencji (patrz str. 10 Autoreferatu).

Podsumowując, zamysł dr Hintona jest jednak jak najbardziej szlachetny i zmierza w kierunku podniesienia jakości debaty w życiu publicznym, a tym samym – tak jak to rozumiem – podniesienia jakości relacji w komunikacji interpersonalnej. Jak już jednak wspomniałem, wydaje się, że bez wyraźnego zarysowanego komponentu etycznego, który przekłada się na naszą moralność myślenia i działania (patrz też Heller 2015, *Moralność myślenia*, Copernicus Center Press), CAPNA będzie jedynie miejscem ekskluzywnych intelektualnych poczynąń bez większego wpływu na bieg spraw w życiu społecznym.

Stwierdzam zatem, że Dzieło spełnia wymogi jakościowe oraz formalne zawarte w przepisach prawa w związku z postępowaniem o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego. Wszystkie przedstawione wyżej uwagi mają charakter raczej zagadnień do dalszej dyskusji w związku z lekturą Dzieła, aniżeli fundamentalnych zastrzeżeń związanych z warstwą merytoryczną publikacji.

2. Osiągnięcia organizacyjne oraz dydaktyczne

Dr Hinton posiada solidny dorobek w zakresie organizacji oraz popularyzacji nauki. Habilitant dołączył do komitetu organizacyjnego serii międzynarodowych konferencji PhiLang. Prowadził również warsztaty argumentacyjne PhilArg (*Philosophy of Argumentation, Filozofia argumentacji*). Habilitant zorganizował również Warsztaty Logiki Nieformalnej i Lingwistyki w 2016 r. Wydarzenie doczekało się drugiej edycji w 2018 r. Jest też wiceprzewodniczącym stowarzyszenia ArgDiaP (*Argument, Dialog, Perswazja*), zrzeszającym badaczy z zakresu retoryki oraz argumentacji. Dr Hinton zaangażował się również w projekt prowadzony na Uniwersytecie w Helsinkach pt. *Evidence, Causation, Argumentation*. Po otrzymaniu stosownego dofinansowania odwiedził ArgLab w Portugalii i Irlandii (odpowiednio Nowy Uniwersytet Lizboński oraz University College w Dublinie). Jest członkiem Grupy Roboczej 2

wspomnianej wyżej sieci APPLY, której zdaniem jest badanie norm w argumentacji publicznej. Habilitant ma na swoim koncie inne działania popularyzatorskie i organizacyjne, np. redagowanie biuletynu the Collegian w NKJO w Sieradzu. Dr Hinton napisał nawet sztukę teatralną, która wystawił we współpracy ze studentami. Opublikował również kilka popularnych artykułów w zakresie wiedzy o kulturze i literaturze brytyjskiej. Warto podkreślić wkład dra Hintona w redagowanie, tłumaczenie oraz innego rodzaju konsultacje (eksperymenty w zakresie oceny dopuszczalności gramatycznej) w roli native speakera języka angielskiego.

Jeśli mowa natomiast o obowiązkach administracyjnych oraz dydaktycznych, to mieszczą się one w standardzie dodatkowych prac wykonywanych na rzecz uczelni przez pracownika naukowo-dydaktycznego. Dziwi brak prowadzenia seminariów na poziomie licencjackim oraz magisterskich, jak na tak długi staż pracy na uczelniach. Podsumowując, stwierdzam, że część dotycząca osiągnięć organizacyjnych, popularyzatorskich i dydaktycznych należy ocenić pozytywnie.

Ogólne podsumowanie i wnioski

Oceniam dorobek dra Martina Hintona pozytywnie od strony badawczej jak i dydaktyczno-organizacyjnej. Stwierdzam zatem, że osiągnięcia Wnioskodawcy spełniają kryteria określone we właściwych przepisach prawa w zakresie oceny dorobku naukowego osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego i mogą być podstawą do nadania stopnia doktora habilitowanego.

Dr hab. Marek Kuźniak, prof. UWr

Instytut Filologii Angielskiej
Uniwersytet Wrocławski